

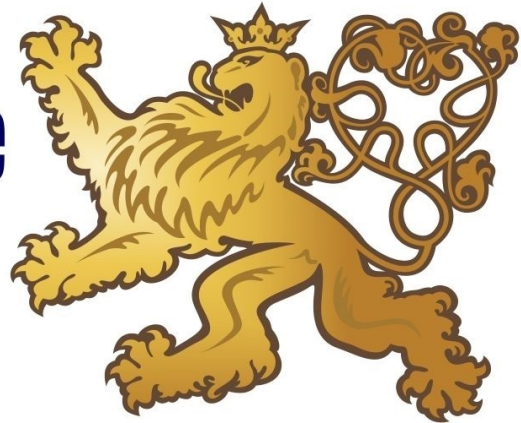
Nedělník Adama B. Bartoše (100) Víme, proti komu stojíme?

narodnidemokracie.cz/nedelnik-adama-b-bartose-100-vime-proti-komu-stojime

5. 9. 2022

Národní demokracie

Pryč z EU a z NATO
Svrchovaný a neutrální stát
Pomoc našim lidem

Po sté vás zdravím u svého nedělníku. Měl jsem původně v úmyslu věnovat ho sobotní demonstraci, ale většina mých postřehů byla už různými lidmi vzpomenua a bylo by tak zbytečné se opakovat.

Organizátorům patří dík a uznání za to, že se jim povedlo dostat na Václavák tak úctyhodný počet demonstrujících. Je překvapivé, že mezi nimi nebyli žádní provokatéři a že policie nemlátila lidi, jako na demonstracích, které pamatujeme my. Možná to bylo i proto, že vláda demonstraci podcenila, a proto na ni ani nevyčlenila dostatek policistů. Natož aby ministr vnitra akce zneužil pro policejní cvičení, jako tomu bylo například v době covidu na Staromáku (podle mustru: provokace policistů v civilu – uzavření náměstí – vodní děla).

Nezapomínejme ale také na to, že je před volbami, takže i proto byla reakce vlády zatím spíše jen hloupá (skandální výrok premiéra Hňupa), než aby byla násilná jako v letech 2016 (migrace) nebo 2020 (covid).

Další demonstrace, která má být až po volbách (28. září), může být už jiná – početně ještě silnější, ale i ze strany vlády mnohem přísněji sledovaná. Vláda sice nemá jisté, že se dožije řádného konce svého

volebního období, ale o to arogantněji se může chovat, až dostane strach z rozduřených davů. A protože po volbách už nebude muset brát na voliče ohledy, obávám se, že toto byla možná poslední pokojná demonstrace. Vzpomeňme jen, jak opatření proti covidu začala loni právě hned po volbách – do té doby byl klid a politici nechtěli lidi vyděsit. Jakmile ale byly karty rozdány, vesele se zavíralo, rouškovalo a hlavně – „očkovalo“. Dokud nepřišla válka.

Jenže válka se už lidu zajídá, když vidí ty složenky, faktury a roční výpisy. Když konflikt na Ukrajině začínal, Václavák zaplnili „příznivci války“. A dnes – po necelých sedmi měsících – tentýž Václavák zaplnili odpůrci války. Dost možná mezi nimi byli i ti, co tam byli na jaře – když si uvědomili, že Hňupovo válečné dobrodružství proti jaderné mocnosti musíme všichni zaplatit ze svých kapes. Takže podpora pro válku značně opadla, ochabla, jenomže teď přijdou účty za válku, které budeme muset platit, a to se pěkně prohne. A můžeme se ještě modlit, aby to na nás nezkusili znovu s covidem či neštovicemi. Ve skutečnosti – zdá se být velmi pravděpodobné, že přesně toto zkusí. Čím větší důvod bude mít vláda k obavám, o to spíše se bude snažit nás – pod různými záminkami – zavřít doma a udržet nás tam. Zase si vymyslí nějaký výjimečný stav, jako předtím kvůli covidu, potom kvůli ukrajinským uprchlíkům a teď nejspíše kvůli energetické krizi.

Maluju čerta na zeď? Nemyslím. Jen přemýšlím, kam se to může vyvinout. Vláda určitě demisi nepodá, ve volbách žádný velký propadák nezažije, takže nás budou nejspíše čekat další a další demonstrace, jako před rokem, kdy už jich bylo tolik, že je ani nikdo nestíhal sledovat, natož se jich účastnit. Úspěch demonstrace z třetího září budou chtít zopakovat další, především ti, co tam v sobotu nebyli – například SPD, která už něco takového naznačila.

Pád vlády – opakovaně připomínám – také nic neřeší. I ona vzývaná vláda odborníků by byla odvislá od libovůle Miloše Zemana. A Miloš Zeman se už také na voliče ohlížet nemusí. Pokud by se tito odborníci rekrutovali například z řad sobotních mluvčích (myslím především

expertů na energetiku či potravinovou soběstačnost), bylo by to pěkné – ale kdo zaručí, že to nebudou spíše odborníci, jaké jsme už jednou zažili za covidu – různí experti, mudrlanti, pa-vědci, vojáci apod? Sestavit pronárodní vládu by bylo hezké, ale bylo by to možné pouze tehdy, kdy by padl celý systém a parlamentní politické strany by neměly sílu či možnost politické dění ovlivňovat, neměly by o moc zájem, moc by – jak se někdy nesprávně říká – ležela na zemi. Jenomže moc nikdy neleží na zemi a už vůbec tam nečeká, až si ji někdo vezme. Moc třímá pevně v rukou někdo, kdo – když půjde do tuhého – klidně hodí Hňupa přes palubu a dá tam jakéhokoli jiného králíka, kterého vytáhne z klobouku a který bude vypadat nově a neokoukaně. A vyrazit moc z rukou těchto neviditelných elit, to není nic jednoduchého. Obávám se, že ani Václavák zaplněný až dolů k Můstku, by to nesvedl.

Změny v České republice jsou možné jen na pozadí zásadních změn globálních, jako například v roce 1989, kdy se svět měnil z bipolárního na unipolární. To byly tak zásadní změny, že měly dopad i na zdejší režim, jenomže všichni víme, že i zde šlo o předem domluvené předání „satelitů“ z východu na západ. Nikdo se nás neptal, a tak jsme se ocitli jako kořist toho, kdo údajně vyhrál onu studenou válku...

Je sice evidentní, že se po 33 letech svět zase proměnil a dnes se z onoho unipolárního převrací do multipolárního, jenže tentokrát nejde o žádnou vzájemnou dohodu – ale o přetahovanou, kdo s koho. Spojené státy (a Západ obecně) v tomto konfliktu tahají za kratší konec provazu. Nový stav si nechtějí připustit a budou si moc držet do poslední chvíle. Zůstane-li Západ zahleděný sám do sebe, zůstane izolovaný a my s ním. Většina světa rusko-ukrajinský konflikt neřeší a na pozadí těchto procesů si upevňuje své postavení. Čína, Indie apod. To jen my – s celým slavným Green Dealem – si kopeme vlastní hrob.

U nás se něco změní až tehdy, dojde-li k přeformátování našeho postavení ve světě. A to ještě spíše tak, že nám bude vnuceno okolnostmi kolem, než že bychom si o to řekli, že bychom si ho sami vydupali. Dokud budeme součástí Západu, který si námi pouze vytírá své pozadí (odčerpává naše bohatství, plundruje naše zdroje), bude naše budoucnost neradostná. A to i tehdy, kdyby Západ nakrásně v oné zástupné válce s Ruskem vyhrál. O to hůře pak, kdybychom (Západ) prohráli.

Naše postavení se může zlepšit jedině tehdy, pokud svůj postoj k Západu přehodnotíme, což by ale muselo znamenat opuštění struktur EU, NATO a vyhlášení neutrality. A to už není kosmetická změna, to už je ona změna systému. Sice i o tom padala slova na sobotní demonstraci, je ale otázka, zda si všichni uvědomují, jak moc velká změna to je a že bez ní to nepůjde. Neutralita by přitom musela znamenat i to, že se naše země nepřipojí k americkému projektu Trojmoří (coby alternativě k EU) – a to je podle mne možná ještě větší oříšek. Mnoho i těch údajně alternativních stran či politiků nyní už opatrně začínají mluvit o tom, že jsme v područí EU či Německa a že bychom se z tohoto nevýhodného postavení měli vyvázat, ale podléhání americkým vlivům už neřeší. A my přece nechceme z deště pod okap...

Je vidět, že o budoucnosti naší země se nerozhoduje jen na Václaváku. Kdyby to tak bylo, bylo by to moc jednoduché a po úspěchu sobotní akce bychom mohli být optimisty. Stačilo by takovou akci párkrát zopakovat a bylo by to. Jsme ale připraveni na to, že skutečně zásadní změna – po které vědomě či podvědomě toužíme – se těm, kteří nám vládnou, líbit nebude a že nás ze svého sevření nebudou chtít pustit? A těmi vládnoucími nemyslím ani fialy, ani blažky ani rakušany. My totiž nebojujeme proti vládě, ale proti něčemu mnohem většímu. A tohle musí být všem na Václaváku jasné, těm na pódiu především, ale i těm pod ním. Aby nám zase nezůstaly jen oči pro pláč...

O účasti Karla Janečka se už psalo. Slyšel jsem i vyjádření organizátora, že to Janeček jen „zkoušel“ a že by mu p. Vrábel slovo na demonstraci nedal, protože má jiný názor na EU apod. To zní dobře, ale moc mne neuklidnila předchozí věta, že se dotyčný s „Kájou“ Janečkem patnáct let přátelí...

vše dobré přeje

Adam B. Bartoš
předseda Národní demokracie

[Další příspěvek](#)